

ložen obecní rozpočet a účet, pokládal žalovaný úřad za pouhé důsledky odročovacího a změnovacího návrhu P., který obecním zastupitelstvem byl zamítnut, a vyvodil z toho, že nemá povinnosti námitkami těmito věcně se zabývat.

Než závěr tento přičí se logickému myšlení. Právě proto, že návrhy P.-T., resp. rekursní námitky proti formálnímu vyřízení návrhů těchto byly zamítnuty, nastala pro žalovaný úřad nutnost zabývat se věcnými námitkami proti meritornímu obsahu usnesení obecního zastupitelstva o zřízení městské elektrické dráhy, neboť je přece samozřejmo, že věcným námitkám rekursním, jež právě pro zamítnutí námitek formálních staly se aktuálními, nedostalo se zamítnutím těchto námitek žádného vyřízení.

Z toho je patrné, že jediný důvod, ze kterého žalovaný úřad odepřel věcně se zabývatí posléze dotčenou skupinou námitek rekursních, je zcela lichý.

Ze všech těchto důvodů bylo nutno naříkané rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 588.

Zabírání bytů: * Zmocnění obce ve smyslu předposledního odst. § 8 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. jest podmínkou zabrání, k níž nejvyšší správní soud musí přihlížeti z moci úřední.

(Nález ze dne 17. listopadu 1920 č. 10939.)

Věc: František a Otylie Bibusovi v Lanškrouně o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Dle vyřízení purkmistrovského úřadu v Lanškrouně ze dne 29. prosince 1919 č. 113 zabrána v domě stěžovatelů v Lanškrouně, ulice Petra Bibusa č. 8, obytná kuchyně s příslušenstvím na základě § 8, č. 10, odst. 2 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.

V odporu uvedli stěžovatelé, kteří jsou sourozenci, že dům patří stěžovateli a zabraný byt že je výminkářským bytem stěžovatelky knihovně jí zajištěným, k němuž ona své právo od 1. ledna 1920 uplatňuje.

Odpor zamítnut byl naříkaným rozhodnutím ze stejného zákonného důvodu jako v I. stolici.

O stížnosti, uplatňující vadnost řízení a nezákonnost rozhodnutí, uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Dle cit. § 8, čís. 10, odst. 2 může obec se zmocněním politického úřadu přímo jí nadřízeného zabráti místnosti, o které majetník bytu rozšířil svůj byt po 1. lednu 1917, byly-li tyto místnosti dříve pravidelně pronajímány. Dle poslední věty tohoto 2 odst. smí býti uděleno toto zmocnění jen pro jednotlivé případy.

Musí se tedy prokázati, že toto speciální zmocnění bylo obci dáno, jinak není oprávněna, aby takovéto zabrání vyslovila, její eventuelní výrok o zabrání byl by nezákonný a rovněž i rozhodnutí okresní politické správy, jež by takové rozhodnutí přezkoumávajíc, ponechalo je v plat-

nosti, bylo by nezákonné. Ze spisů udělení tohoto zmocnění zřejmě není, pročez bylo naříkané rozhodnutí již proto zrušiti § 6/2 zákona o správním soudě.

Avšak řízení je vadné i z jiného stížností uplatňovaného důvodu. Žalovaný úřad potvrdiv zabránil dle 2. odst. § 8 vůči oběma stěžovatelům jako majitelům onoho domu předpokládal po stránce skutkové, jak to v odvodním spise výslovně uvádí, že v době zabránil oba dva stěžovatelé byli nejen majiteli zabraného bytu, ale i onoho bytu, jenž se o zabraný byt po 1. lednu 1919 rozšířil a že zabraný byt byl do 1. ledna 1919 pronajat.

Tím, že toto vyslovil žalovaný úřad ve svém rozhodnutí jako zjištěný předpoklad, octl se v rozporu se správními spisy, totiž s hořejším obsahem odporu, dle něhož vlastně dům a domněle rozšiřovaný původní byt patří stěžovateli a druhý byt, o němž se domněle rozšířil, že vyhrazen knihovně stěžovatelce jako výminkářce.

Tento rozpor jest okolností pro rozhodnutí proto důležitou, poněvadž, je-li tvrzení odporu pravdivé, pak nelze vysloviti zabránil dle cit. předpisu, ježto každý byt, o němž jde, má jiného majitele.

Rozpor ten mohl žalovaný úřad odstraniti buď zjištěním v pozemkových knihách nebo výzvou stěžovatelů, aby své tvrzení příslušnou smlouvou prokázali, jak se o to skutečně ve stížnosti pokusili.

Neučinil-li tak žalovaný úřad, nýbrž založil-li své rozhodnutí na skutečnostech odporujících správním spisům, zavinil, že řízení trpí v tomto smyslu vytýkanou podstatnou vadou, která jest dle § 6/2 zákona o správním soudě rovněž důvodem pro zrušení naříkaného rozhodnutí.

Č. 589.

Honební právo (Čechy): Podklad volného uvažování úřadů dle § 13 hon. zák.

(Nález ze dne 18. listopadu 1920 č. 10.941.)

V ě c: Honební výbor ve Víchové (adv. Dr. Ant. Trdlica z Prahy) proti zemské správní komisi v Praze (za účastněné strany adv. Dr. Jar. Vojsa z Prahy) o pronájem honitby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Honební výbor ve Víchové usnesl se ve schůzi ze dne 20. dubna 1918, že pronajme honitbu pro příští období od 1. února 1919 do 31. ledna 1925 nabídkovým řízením, že však nebude brán zřetel toliko na výši nabídek, nýbrž že bude přihlíženo též k jiným různým okolnostem, za něž byly označeny v současně sestavených a vyhlášených nájemních podmínkách závazky nájemcovy, náležitým odstřelováním se starati, aby zvěř příliš se nerozmnožila a jen přiměřený kmen se zachoval, a chrániti se před každým poškozením polní úrody, eventuelní škody pak hraditi.

Toto rozhodnutí bylo okresním výborem v Jilemnicích zprvu zrušeno a nařízen nový pronájem veřejnou dražbou. Ale rozhodnutí to bylo pak